

Ondanks dat hij waarschijnlijk de hele nacht bezig was geweest zag hij er perfect gekleed uit met zijn zwarte haar netjes in model en kleding die zijn Russische uiterlijk accentueerde.

“Goedemorgen,” zei hij zo droog dat het bijna niet voor te stellen was dat de morgen goed kon zijn. Hij haalde een dikke envelop uit zijn binnenzak en gooide deze onsubtiel op tafel. “Hier is geld, zodat we onze rekeningen deze maand kunnen betalen, kan één van jullie zorgen dat het op de huisrekening gestort wordt voor vrijdag? Ik ben de hele nacht bezig geweest en ga nu naar bed.”

Zonder op onze reactie te wachten verdween hij naar de hal en de trap op, de zak nog steeds met zich mee sjouwend.

Orion pakte de envelop op. “Ik regel dit wel.”

“Graag, ik heb zo een afspraak bij...” zei ik, terwijl ik op de klok keek die op de schoorsteenmantel stond. “Shit, ik moet nu weg anders ben ik te laat. We praten later verder!”

Ik liet mijn muesli half opgegeten achter, sprintte naar de hal en trok zo snel ik kon mijn motorpak aan. Binnen enkele minuten zat ik op mijn motor en reed de straat uit.

Een halfuur later reed ik een woonwijk in Zoetermeer in. Het was ondertussen gaan miezeren en de lucht was grijs. Afgezien van een man die zijn hond aan het uitlaten was, was er verder niemand buiten. Ik reed de straat in waar Christiaans cirkel woonde en parkeerde mijn motor. Terwijl ik afstapte kon ik het niet laten om de kracht van magie te bewonderen.

“Waarom?” kwam Veluna uit het niets in mijn gedachten.

“Zoals je ziet zijn alle huizen gewoon heel, maar de laatste keer dat ik in deze straat stond, was alleen dit ene huis tot de grond toe afgebrand,” dacht ik naar haar terug. *“De andere huizen waren niet eens aangeraakt door het vuur. Daar zie je nu niets meer van terug, alsof het niet gebeurd is.”*

“Wauw” - ze was een moment stil - *“dus de mensen die hiernaast wonen hebben er niets van meegekregen?”*

“Waarschijnlijk, het kan goed dat ze met magie gezorgd hebben dat de Onbewusten in deze straat compleet vergeten zijn dat ze dit ooit meegemaakt hebben.”

“Nathalie? Wat doe jij hier?” hoorde ik achter me.

Ik draaide me om. Een van mijn beste vriendinnen, Roos, een ietwat mollige jonge dame van mijn leeftijd met rood haar en groene ogen

trok de voordeur van Christiaans sanctuarium achter zich dicht en kwam op mij aflopen.

“Roos?” reageerde ik verbaasd, terwijl ik mijn helm afdeed.

Bij het zien van mijn gezicht veranderde de blik in haar ogen direct van blijdschap naar schok en zorg. In een paar snelle passen overbrugde ze het laatste stukje afstand en had ze haar armen om me heen geslagen in een warme knuffel.

“O, Nathalie wat is er gebeurd?” vroeg ze bezorgd, zonder me los te laten.

Het was te veel, de nachtmerries, mijn afstandelijke cirkelgenoten en de pijn van mijn verwondingen. Haar zorgen daar bovenop was de druppel die de emmer deed overlopen. Ik barstte in huilen uit. Roos begeleidde me langzaam naar de grond waar we samen op de stoeprand gingen zitten. Ze hield de hele tijd haar arm om mij heen en liet me zonder vragen te stellen huilen.

“Ik trek het niet meer, Roos,” snikte ik tussen mijn tranen door. “Alle leugens, het dubbele leven...”

Ze keek me vragend aan, maar ik zag geen oordeel in haar ogen en ik kon mijn vloed aan woorden niet meer stoppen.

“En sinds we terug zijn uit... uit... sinds we terug zijn, zijn Dragunov en Orion zo afstandelijk...” Ik veegde een snottebel van mijn gezicht af met de handschoen van mijn motorpak. Onder mijn huid voelde ik de tatoeage als een gek tekeergaan. “... en het voelt alsof ik iedere keer degene ben die de eerste stap moet zetten en ik trek het niet meer.”

“Orion en Dragunov zijn je...?” vroeg Roos voorzichtig.

“Cirkelgenoten,” antwoordde ik voor ze haar vraag af kon maken. “En ik weet wel waarom ze me ontwijken. Ik weet wat voor een monster ik ben.”

“Nathalie! Je bent geen monster en ik kan niet geloven dat deze... cirkelgenoten... dat zouden denken.”

“Maar dat ben ik wel!” zei ik fel terug. “Ik heb iemand vermoord, Roos!”

Zonder haar arm van mijn schouders af te halen reikte ze met haar andere hand naar mijn gezicht en draaide die langzaam naar haar toe, zodat ik haar aankeek. “Waarom heb je dat gedaan?” vroeg ze rustig.

“Omdat...” De grot met Ahmed, Carlos en de bewusteloze Diana flitsten onwillekeurig door mijn hoofd, net zoals alle dames die we vlak daarvoor bevrijd hadden. “Omdat er levens in gevaar waren, het leven

van een ongeboren baby, maar ook van heel veel vrouwen die hij ontvoerd had en..." Roos knikte bemoedigend. "En omdat ik de enige was die nog wat kon doen, zelfs al wilde ik het niet."

Ze glimlachte zacht. "Het nemen van een leven blokkeert je chakra's en verduistert je aura, hoe goed, zuiver en eerlijk je redenen ook waren. Dat maakt je geen monster. Kom mee naar mijn praktijk. Ik weet wat rituelen die je rust zullen geven, je chakra's kunnen deblokkeren en je aura verhelderen."

Ik knikte langzaam. Ik was nu toch al te laat voor mijn afspraak met Christiaan en merkte dat ik heel erg behoefte had aan de rust die Roos uitstraalde.

"Mooi zo, ik zie je daar."

Ik knikte opnieuw, deed mijn helm weer op, stond op en startte mijn motor.

"Nansi?" zei Veluna in mijn gedachten, terwijl ik achter Roos aan de straat weer uit reed.

"*Ga je me proberen tegen te houden?*" dacht ik feller terug dan dat ik in eerste instantie van plan was.

"*Nee, je hebt dit duidelijk nodig. Ik ben enkel nieuwsgierig, is zij ook een magiër?*"

"Ah, ehm, nee."

"*Maar ze had het over rituelen? Die doen jullie toch ook?*"

"*Ja dat klopt, maar het is anders. Roos en vele andere Onbewuste mensen, hebben hun eigen bovennatuurlijke manieren gevonden om magie te verklaren. Sommige daarvan, zoals Reiki en Yoga, wat Roos doet, komen in de buurt van wat een Bewuste kan doen, maar het is niet hetzelfde.*"

"*Interessant! Mag ik straks meekijken?*"

"Ja hoor," dacht ik, terwijl ik voor mezelf glimlachte. "*Wil je beloven geen vragen te stellen als ik aan het mediteren ben?*"

"*Geen probleem!*"

Een halfuur later parkeerde ik mijn motor opnieuw, deze keer bij Roos voor de deur. Roos en haar man Anton woonden samen met hun kindje in een mooie rijtjeswoning met studio net buiten Leiden. Het huis was enkele jaren geleden opgeleverd en zag er nog spiksplinternieuw uit. Roos ging me voor naar de deur van haar studio waar ze haar yoga praktijk had. Binnen was de ruimte rijkelijk versierd met wierookbranders, kaarsenstandaards en kristallen in alle vormen en maten. Ze